

★

Майко, знамъ, ще плачешъ ти горчиво,
четейки тѣзи тѣжни редове.

Ще кажешъ : зная своето дете —
не съмъ ли го отгледала отъ кжсъ месо на своитѣ ржце ?
Не то — животътъ, хората и орисията сж криви !

Познаваше наистина ти детското сърдце,
както механизъма на стария часовникъ съ кукувицата,
що само като го докоснѣше ржката ти,
и весело въвъ жгѣла тиктакаше . . .

— Детинство, като въ снъ изминато,
мой бащинъ домъ, гроздове надъ прозореца надвесени,
ти, майко, млада, хубава и весела,
зашетала, запѣла отъ зори въ градината.
И днесъ като си спомня тѣзи тѣй далечъ останали години,
усѣщамъ оня лѣхъ отъ напълнитѣ шибои и гергини,
лѣха на прѣсно прекопанитѣ лехи —
лѣха на твоитѣ лехи !